

Uchwała Nr XLVIII/426/22
Rady Gminy Biskupiec
z dnia 27 października 2022 r.

w sprawie **przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie skargi osób fizycznych na uchwałę Nr XXXV/346/22 Rady Gminy Biskupiec z dnia 27 stycznia 2022 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu usług zdrowotnych z ew. mieszkaniem właściciela na północnym brzegu jeziora Łąkorz w gminie Biskupiec wraz z odpowiedzią na skargę**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 i stosownie do art. 101 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r. poz. 559 z późn. zm.) w związku z art. 54 §1 i §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.) Rada Gminy Biskupiec uchwała, co następuje:

§1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie skargę z dnia 30 września 2022 r. wniesioną przez osoby fizyczne na uchwałę Nr XXXV/346/22 Rady Gminy Biskupiec z dnia 27 stycznia 2022 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu usług zdrowotnych z ew. mieszkaniem właściciela na północnym brzegu jeziora Łąkorz w gminie Biskupiec wraz z odpowiedzią na skargę.

§2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w §1, stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§3. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy
Kazimierz Zalewski

Załącznik do Uchwały Nr XLVIII/426/22
Rady Gminy Biskupiec
z dnia 27 października 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Olsztynie
ul. Emilii Plater 1
10-562 Olsztyn

Skarżący:

1) Adam Chodorowski

PESEL: 79022312095

2) Małgorzata Chodorowska

PESEL: 83011112401

Stara 21

87-330 Jabłonowo Pomorskie

reprezentowani przez pełnomocnika r.pr. Tomasza
Długozimę z Kancelarii Prawnej Gajewski
Trawczyńska i Wspólnicy adwokacka spółka jawna
ul. Św. Wojciecha 3/3a lok. 1

10-038 Olsztyn

Organ:

Rada Gminy Biskupiec

ul. Rynek 1

13-340 Biskupiec

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Skarżących na Uchwałę nr XXXV/346/22 Rady Gminy Biskupiec z dnia 27 stycznia 2022 r.

Reprezentując stronę przeciwną – Organ oraz działając na podstawie art. 54 §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.; zwanej dalej ustawą p.p.s.a.) oświadczam, w odpowiedzi na skargę, iż Rada Gminy Biskupiec nie uwzględnia zarzutów sformułowanych w treści powyższej skargi i w konsekwencji wnosi o:

- 1) oddalenie w całości skargi z dnia 30 września 2022 r., wniesionej przez Skarżących, zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, zaś alternatywnie wnosi o:
- 2) dokonanie w postępowaniu wstępnym szczegółowego badania istnienia po stronie Skarżących legitymacji skargowej oraz odrzuć skargi w całości w oparciu o zapisy art. 58 §1 pkt 5a) ustawy p.p.s.a., honorując tym samym dorobek judykatury, zgodnie z którym przyjmuje się jednoznacznie, że podmiotami legitymowanymi do zaskarżenia planu miejscowego są właściciele nieruchomości położonych na terenie objętym planem.
- 3) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania po myśli przyjętych w tym zakresie norm.

Dodatkowo Organ wnosi – stosownie do zapisów art. 119 pkt 2) ustawy p.p.s.a. – o rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym.

Uzasadnienie

Skarżący, reprezentowani przez pełnomocnika, zaskarżonej uchwale zarzucają naruszenie:

- I. art. 20 ust. 1 z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r. poz. 503 ze zm.) poprzez ustalenie w Planie Miejscowym przeznaczenia podstawowego terenu oznaczonego symbolem UZ jako usługi zdrowotne (§14 MPZP), co stoi w sprzeczności z ustaleniami uchwały Organu na XLVI/457/18 z dnia 9 maja 2018 r. w sprawie uchwalenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Biskupiec,
- II. art. 15 ust. 2 pkt 8 UPZP, poprzez odstąpienie w §10 MPZP od określenia szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym, mimo, że art. 15 ust. 2 pkt 8 UPZP nakazuje umieszczenie w Planie Miejscowym zapisów w ww. zakresie,
- III. art. 15 ust. 2 pkt 1 UPZP oraz §4 pkt 1 Ministra Infrastruktury z dnia 26 stycznia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587), poprzez wadliwe ustalenie w §14 MPZP przeznaczenia terenu określonego symbolem UZ,
- IV. art. 15 ust. 2 pkt 6 UPZP, poprzez brak określenia dla terenu oznaczonego literami „ZP” zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu, maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy jako wskaźnika powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalnego udziału procentowego powierzchni biologicznej czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, mimo, że dla wskazanych terenów dopuszczono zabudowę w postaci obiektów małej architektury,
- V. §25 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” poprzez brak precyzyjnego ustalenia przeznaczenia terenu określonego symbolem UZ (§14 MPZP),
- VI. §9 ust. 1 rozp. Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez wprowadzenie w części tekstowej i graficznej Planu Miejscowego innych oznaczeń literowych,
- VII. art. 140 K.c. poprzez przekroczenie granic władztwa planistycznego, a w konsekwencji naruszenie prawa własności Skarżących,
- VIII. art. 64 ust. 3 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez naruszenie prawa własności Skarżących.

Skarżący wnoszą w związku z w/w zarzutami o stwierdzenie nieważności całej Uchwały lub też ewentualnie stwierdzenie jej nieważności w zakresie §14.

Po dokonaniu wszechstronnej oceny zarzutów zawartych w skardze Organ, z powołaniem się na zapisy art. 151 p.p.s.a. wnosi najpierw o oddalenie omawianej skargi w całości.

Na wstępie – zaraz w tym miejscu – należy zaznaczyć, że ocena bezzasadności zarzutów winna być poprzedzona (w związku z alternatywnie zbudowanym stanowiskiem Organu opartym o przesłanki z art. 58 §1 pkt 5a) p.p.s.a.) najpierw, przeprowadzonym przez Sąd w postępowaniu wstępnym badaniem, czy po stronie Skarżących istnieje (co ma w sensie

formalnym a zarazem procesowym znaczenie o charakterze generalnym) w ogóle legitymacja skargowa (dla por. np. postanowienie WSA w Warszawie z dnia 19 maja 2022 r. VII SA/Wa 548/22, LEX nr 3345072, w którym postawiono następującą tezę:

„Istnienie legitymacji skargowej podlega badaniu przez sąd administracyjny. Podmioty mają legitymację do złożenia skargi w zakresie określonym przepisami prawa. Ustalenie zakresu tej legitymacji musi nastąpić w postępowaniu wstępnym, natomiast brak legitymacji jest podstawą do odrzucenia skargi. Niewykazanie owego związku skutkuje tym, iż podmiot wnoszący skargę nie jest legitymowany do jej wniesienia.”

W tym miejscu niezbędnym wydaje się stwierdzenie, że w piśmiennictwie oraz w orzecznictwie sądowo-administracyjnym panuje powszechnie podzielany pogląd, iż „podmiotami legitymowanymi do zaskarżenia planu miejscowego są właściciele (użytkownicy wieczysti) nieruchomości położonych na terenie objętym planem. Ustalenia planu miejscowego co do przeznaczenia konkretnych nieruchomości oraz sposobu zagospodarowania terenu pozostają w bezpośrednim związku z uprawnieniami i obowiązkami właścicieli nieruchomości, chronionymi przepisem art. 140 k.c.” (dla por. wyrok NSA z dnia 27 lipca 2022 r. II OSK 2336/19, LEX nr 3403885).

Na tle zacytowanej wyżej tezy wyroku NSA nie sposób jest przemilczeć fragmentu zawartego na str. 3 uzasadnienia skargi, w którym reprezentujący Skarżących pełnomocnik sam przyznaje (choć czyni to w pozbawionym jednego wyrazu zdaniu), iż należąca do Skarżących nieruchomość znajduje się jedynie w bezpośrednim sąsiedztwie terenu objętego MZPZ. (stan ten potwierdza dołączona do skargi mapa obrazująca położenie nieruchomości Skarżących). Bezspornym musi tutaj pozostać fakt, iż nieruchomości Skarżących nie są położone na terenie objętym zaskarżonym Planem.

Zdaniem Organu skarga winna być zatem odrzucona (powinno być to wynikiem postępowania wstępnego Sądu), gdyż z uwagi na położenie nieruchomości Skarżących poza granicami uchwalonego (a obecnie zaskarżanego) Planu nie są oni podmiotami legitymowanymi do zaskarżenia planu miejscowego. Budowanie tezy, że Skarżący, pomimo położenia swoich nieruchomości poza Planem, posiadają interes prawny we wniesieniu skargi jest całkowicie pozbawione prawnych podstaw. Organ rzecz jasna analizował wybrane i powołane w skardze orzeczenia sądów administracyjnych, z których wynika, że mimo położenia nieruchomości skarżących poza obszarem objętym planem może dojść do naruszenia ich interesu prawnego. Przywołane, wydane w zwykłych składach sędziowskich orzeczenia sądów administracyjnych, przy braku w polskim porządku prawnym, prawa precedensów, wiążą strony i organy tamtych postępowań. Mało przekonujący, a przez to chybiony jest tok dowodzenia (str. 5 skargi), że zaskarżona uchwała :... istotnie zwiększa możliwość zabudowy działek o nr 612 i 613, a co za tym idzie Skarżący będący właścicielami sąsiedniej działki o nr. ew. 611, będą musieli znosić znacznie większe immisje z działki objętej Planem Miejscowym, niż miało to miejsce przed wejściem w życie zaskarżonej uchwały.”

Organ taką argumentację uznaje za niezasadną, gdyż równa jest ona demagogii. W realiach stanu faktycznego i prawnego tej sprawy nie można wskazać, iż zaskarżoną uchwałą doszło do naruszenia interesu prawnego skarżących z powołaniem się na regulacje z art. 140 i 144 K.c.

Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, i to w sposób stanowczy, że na kwestię legitymacji skargowej w przypadku skarg na uchwałę w przedmiocie planu miejscowego należy patrzeć przy uwzględnieniu pełnego (nie zaś fragmentarycznego pasującego Skarżącym) orzecznictwa w tej materii zagadnienia.

Mianowicie w orzecznictwie sądowo-administracyjnym, przy badaniu legitymacji skargowej na „uchwałę planistyczną”, zwraca się szczególną uwagę na relacje pomiędzy art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym a art. 50 p.p.s.a. Przyjmuje się w judykaturze jednolicie, że przepis art. 101 ust. 1 u.s.g. stanowi *Lex specialis* w stosunku do ogólnej normy art. 50 p.p.s.a. Strona inicjująca postępowanie sądowe w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. – tak wynika z ukształtowanego orzecznictwa – musi wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a jej indywidualną sytuacją prawną (interes prawny), a także musi wykazać, że ze względu na istnienie tego związku zaskarżana uchwała negatywnie wpływa na jej sytuację prawną, pozbawiając np. uprawnień lub uniemożliwiając ich realizację (naruszenie interesu prawnego) – dla por. np. wyrok WSA w Warszawie z dnia 5 października 2017 r. IV SA/Wa 1028/17, LEX nr 2394057; wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 marca 2017 r. IV SA/Wa 3118/16, LEX nr 2399626).

W swojej skardze Skarżący nie wykazali w żaden sposób istnienia – wymaganego przez sądy – związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a ich indywidualną sytuacją prawną.

Brak wykazania omawianego wyżej związku powoduje, że zasadny jest wniosek Organu o zbadanie legitymacji skargowej w niniejszej sprawie.

Skarżący istnienia związku między sferą indywidualnych praw i obowiązków a zaskarżonym aktem niestety nie wykazali, a powinni byli to uczynić w oparciu o przepisy prawa materialowego, procesowego lub ustrojowego. (dla por. np. wyrok NSA z dnia 18 maja 2021r. II OSK 2313/18, LEX nr 3355113).

Gdyby jednak Sąd w wyniku postępowania wstępnego nie podzielił wniosku Organu o odrzucenie skargi na podstawie art. 58 §1 pkt 5a) p.p.s.a. (i to pomimo wcześniejszej argumentacji Organu w tym zakresie oraz analizy dodatkowo teraz wskazanych orzeczeń, tj. wyroku WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 5 czerwca 2014r. II SA/Go 178/14, LEX nr 1476450; postanowienie WSA w Lublinie z dnia 1 grudnia 2010r. III SA/Lu 470/10, LEX nr 653606) to zasadny – zdaniem Organu jest wniosek o oddalenie skargi Skarżących w całości z powołaniem się na zapisy art. 151 p.p.s.a.

Skarżący domagają się w swojej skardze stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

To żądanie winno, jako bezzasadne, spotkać się z oddaleniem skargi w całości.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r. poz. 503 z późn. zm.) stwierdzenie nieważności studium lub planu miejscowego w całości lub w części ma miejsce w przypadku istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, istotnego naruszenia trybu jego sporządzania, a także naruszenia właściwości organów w tym zakresie.

W ocenie Organu żadna z powyższych przesłanek w tej sprawie planistycznej nie zachodziła. Należy przy tym zauważyć, że organ nadzoru (Wojewoda) wobec obecnie zaskarżanej uchwały nie wydał rozstrzygnięcia nadzorczego na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r. poz. 559 z późn. zm.), co oznacza, że w/w uchwała korzysta z domniemania prawnej poprawności.

W orzecznictwie sądowo-administracyjnym i doktrynie wyrażany jest pogląd, że regulacja art. 28 w/w Ustawy ma charakter *Lex specialis* w stosunku do art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, który stanowi, że uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. W art. 28 ust. 1 analizowanej ustawy zawężono bowiem przypadki stwierdzenia nieważności w stosunku do zasad ogólnych – nie każda bowiem sprzeczność z prawem niebędąca nieistotnym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym będzie wyczerpywać przesłanki nieważności wymienione w art. 28

ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Utarte podejście judykatury wskazuje jednolicie, że istotne naruszenie sporządzania planu następuje, gdy ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostały podjęte, gdyby nie naruszono procedury sporządzania aktu planistycznego. Natomiast naruszenie zasad, to przyjęcie rozwiązań niezgodnych z normami konstytucyjnymi lub zawartymi w ustawach materialnoprawnych, które to normy wyznaczają granice wykonywania władztwa planistycznego. (dla por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 25 marca 2022 r. II SA/Po 702/21, LEX nr 3334890; również: wyrok NSA (do 2003.12.31) we Wrocławiu z dnia 11 lutego 1998 r. II SA/Wr 1459/97, LEX nr 33805; wyrok NSA z dnia 7 maja 2008 r. II OSK 114/08, LEX nr 497581; wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2014 r. II OSK 66/13, LEX nr 1519416). Zarówno w przypadku naruszenia zasad sporządzania planu, jak i naruszenia trybu ustawodawca wymaga w aktualnym stanie prawnym, aby przedmiotowe naruszenia miały charakter istotny. Oznacza to, że nie każde naruszenie zasad i trybu sporządzania aktu planowania przestrzennego skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub części, ale tylko takie, które prowadzi do stwierdzenia, że przyjęte ustalenia są odmienne od tych, które były podjęte, gdyby do stwierdzenia uchybienia nie doszło. (dla por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 17 lutego 2022 r. II SA/Go 745/21, LEX nr 3328043; wyrok WSA w Olsztynie z dnia 26 października 2021 r. II SA/Ol 552/21, LEX nr 3256519).

Na tle powyższych wywodów należy wyraźnie zauważyć, że Skarżący pozostają w swym środku zaskarżenia w mylnym przeświadczeniu, że gmina w wykonywaniu swojego władztwa planistycznego jest całkowicie pozbawiona możliwości wkraczania w uprawnienie i obowiązki właścicieli nieruchomości, chronionymi przepisem art. 140 k.c. (chodzi tu o tych właścicieli, których nieruchomości położone są na terenie objętym planem).

Faktem jest, że owo władztwo planistyczne nie może oznaczać dowolności i arbitralności, ale nie zmienia to fundamentalnej tezy – podkreślanej w doktrynie i orzecznictwie sądowo-administracyjnym – że omawiane władztwo planistyczne daje gminie prawo ingerencji w uprawnienia właścicielskie. (dla por. np. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 7 lipca 2022 r. II SA/Po 348/22, LEX nr 3371412).

Odwołując się do bogatego dorobku piśmienniczego oraz praktyki orzeczniczej w w/w obszarze zagadnień trzeba przypomnieć, że obowiązek uwzględnienia skargi wniesionej w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, powstaje tylko wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia skarżących jest związane z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego. Natomiast obowiązku takiego sąd nie ma wówczas, gdy naruszony jest wprawdzie interes prawny lub uprawnienie skarżących, ale dzieje się to zgodnie z obowiązującym prawem, w granicach przysługującego gminie władztwa. (dla por. np. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 21 kwietnia 2022 r. II SA/Ol 263/22, LEX nr 3339212; wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 marca 2017 r. IV SA/Wa 3118/16, LEX nr 2399626).

W tym miejscu godzi się zaznaczyć, że z powszechnie akceptowaną regułą, iż wszelkie ograniczenia własności, ustanowione w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego muszą być zgodne z normami konstytucyjnymi wyznaczającymi granice ingerencji prawodawczej w prawo własności. Dopiero naruszenie tego wymogu (w tej konkretnej sprawie z takim naruszeniem nie mamy do czynienia) może stanowić podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy. Niewątpliwie ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Skarżący nie dopuszczają istnienia takiej tezy) kształtują wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, stanowiąc dozwolone ograniczenia w sposobie wykonywania tegoż prawa.

Przechodząc z powyższych wywodów na grunt wcześniejszych rozważań, dotyczących przesłanek stwierdzenia nieważności planu miejscowego z powodu naruszeń wskazanych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p., trzeba z całą mocą podnieść, że w zaskarżanym akcie planistycznym nie zostały naruszone normy art. 20 ust. 1, jak również art. 15 ust. 2 pkt. 1), pkt 6) i pkt 8) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W tym miejscu Organ pozwala sobie zwrócić uwagę na eksponowaną w skardze kwestię określenia przeznaczenia terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Godzi się tutaj przywołać tezę wyroku NSA z dnia 17 marca 2022 r. II OSK 818/21, LEX nr 3341756, w brzmieniu: „Przepis art. 15 ust. 2 pkt 1) u.p.z.p. oraz przepisy wykonawcze nie zawierają zakazu wielofunkcyjnego przeznaczenia terenu, w tym ustalenia dla określonego terenu funkcji mieszanej, konkretnie zabudowy jednorodzinnej i zagrodowej, podobnie jak zabudowy usługowo-mieszkalnej.” (dla por. również: wyrok WSA w Olsztynie z dnia 22 lipca 2021 r. II SA/OI 272/21, LEX nr 3208360; wyrok WSA w Warszawie z dnia 31 marca 2021 r. IV SA/Wa 2014/20, LEX nr 3182213; wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 r. VIII SA/Wa 23/20, LEX nr 3033113).

Równie niezasadny jest też zarzut naruszenia zapisów art. 15 ust. 2 pkt 6) i pkt 8) omawianej Ustawy.

Trzeba tutaj zaznaczyć, że Wojewoda nie zausterkował, w ponawianej przecież procedurze, żadnych uregulowań w obszarze zainteresowania w/w norm ustawowych. Chybiony jest więc zarzut, iż „Organ nie zastosował się całkowicie do wskazanych wytycznych, poprzestając jedynie na określeniu maksymalnej wysokości zabudowy,...” (w orzecznictwie ta kwestia została na korzyść Organu rozstrzygnięta chociażby w następujących orzeczeniach: wyrok NSA z dnia 23 marca 2022 r. II OSK 944/21, LEX nr 3339566; wyrok WSA w Olsztynie z dnia 29 listopada 2018 r. II SA/OI 721/18, LEX nr 2597473 – w tezie tego wyroku zawarto m. in. zwrot: „Decydującym dla wskaźnika zabudowy jest maksymalna wysokość zabudowy,, który to warunek wynika z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. ...”).

Niesłuszny jest również zarzut naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p., gdyż w orzecznictwie przyjęło się stanowisko (dla por. np. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 6 kwietnia 2022 r. II SA/Bd 1265/21, LEX nr 3354552), iż „Obowiązek zawarcia w planie miejscowym określonych w nim zagadnień, w tym zasad i warunków scalenia i podziału nieruchomości, nie jest bezwzględny w tym sensie, że rada gminy może pominąć określenie ustaleń skatalogowanych w tym przepisie ze względu na stan faktyczny obszaru objętego planem. Oznacza to, że unormowania planu w tym zakresie zamieszcza się tylko w razie zaistnienia w tej mierze potrzeb, gdyż zbędne jest zamieszczanie zapisów dotyczących ograniczeń, które na danym terenie nie są wymagane lub tym bardziej w ogóle nie są potrzebne.”

Pozostałe zarzuty zawarte w skardze też nie zasługują na uwzględnienie, co w świetle wcześniej przedstawionej wykładni art. 28 ust. 1 u.p.z.p., czyni zasadną tezę o braku przesłanek do stwierdzenia nieważności zaskarżonego planu miejscowego zarówno w całości, jak i w części, tj. w zakresie §4.

W tych okolicznościach Organ wnosi, jak na wstępie.

Przewodniczący Rady Gminy
Kazimierz Zalewski